

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/209/2016
Identifikačné číslo spisu:	7614207336
Dátum vydania rozhodnutia:	12.12.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7614207336.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Q. W., bývajúceho v R., zastúpeného JUDr. Milanom Križalkovičom, advokátom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Hviezdoslavova č. 11, proti žalovanému V. V. bývajúcemu v Z., zastúpenému Mgr. Alenou Mikudovou, advokátkou so sídlom v Poprade, Orlická č. 2698/16, o návrhu na obnovu konania, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 2 C 135/2014, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 19. mája 2016 sp. zn. 5 Co 734/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 9. júla 2015 č.k. 2 C 135/2014-112 v spojení s opravným uznesením z 9. júla 2015 č.k. 2 C 135/2014-124 zamietol návrh žalovaného na obnovu konania vedeného pred týmto súdom pod sp. zn. 6 Ro 206/2011. Zamietnutie návrhu odôvodnil tým, že žalovaný nepreukázal, že návrh na obnovu konania podal v subjektívnej trojmesačnej lehote uvedenej v § 230 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku („ďalej len „O.s.p.“), lebo minimálne od mája 2013 (s určitosťou od mesiaca júla 2013) mal vedomosť o skutočnostiach, ktoré podľa jeho tvrdení mohli byť dôvodom obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Navyše, i keby túto lehotu zachoval, nebolo by možné jeho návrhu vyhovieť, lebo ním uvádzané skutočnosti nie sú novými skutočnosťami, ktoré by mohli byť dôvodom na obnovu konania, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a ktoré by mohli priviesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 19. mája 2016 sp. zn. 5 Co 734/2015 napadnuté uznesenie potvrdil. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný nepodal návrh na obnovu konania v zákonnej subjektívnej trojmesačnej lehote v zmysle § 230 ods. 1 O.s.p. Poukázal na to, že o spore, ktorý vyústil do podania žaloby o zaplatenie 50 000 € (sp.

zn. 6 Ro 206/2011 Okresného súdu Spišská Nová Ves) tretie osoby nevedeli. Je preto zrejmé, že súdom prvej inštancie vypočutí svedkovia (Mgr. Q. V. B. O., PhDr. V. S.) nemali žiadne poznatky o záväzkových vzťahoch žalobcu. Podľa názoru odvolacieho súdu je účelové tvrdenie žalovaného, že sa až 22. januára 2014 dozvedel, z akých dôvodov bola od neho vymáhaná suma 50 000 € a aké nároky sú ňou vyčíslené. V ďalšom sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, ako aj s jeho právnym záverom, preto napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal 30. augusta 2016 žalovaný dovolanie. Namietal, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval svoje procesné práva podaním svojho návrhu na obnovu pôvodného konania vedeného na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 6 Ro 206/2011 v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“)]. Podľa jeho presvedčenia je napadnuté rozhodnutie založené na posúdení právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Osobitne namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia z dôvodu jeho nedostatočného, nejasného, nezrozumiteľného a nepresvedčivého odôvodnenia. Namietal tiež nedostatočne zistený skutkový stav v dôsledku, k čomu došlo nevykonaním dokazovania ním navrhovaných svedkov (Mgr. Q. V., B. O. a PhDr. V. S.) a nedostatočným preskúmaním skutkových tvrdení účastníkov. V ďalšej časti dovolania namietal nesprávnosť konštatovania odvolacieho súdu, že výpovede ním navrhnutých svedkov nemôžu priniesť žiadne nové skutočnosti do sporu, lebo nemali vedomosť o záväzkoch účastníkov v čase vydania platobného rozkazu. Poukázal na to, že dôvodom obnovy môžu byť tak dôkazy, ktoré neexistovali už v čase vydania rozhodnutia napadnutého návrhom na obnovu konania (avšak účastník konania o týchto dôkazoch v pôvodnom konaní nevedel), ako aj dôkazy, ktoré síce vznikli až neskôr, ale sú spôsobilé spätne preukázať tvrdené skutočnosti. Názor odvolacieho súdu je nesprávny aj preto, lebo v rámci rozkazného konania súd nevykonáva žiadne dokazovanie, preto tu dôvod obnovy prichádza do úvahy aj v prípade, keď neboli splnené predpoklady na vydanie platobného rozkazu a keď sa dodatočne objavili skutočnosti alebo dôkazy, ktoré osoba navrhujúca obnovu konania nemohla bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, pretože o nich nevedela a z toho dôvodu nepodala proti platobnému rozkazu odpor. Z uvedených dôvodov žiadal napadnuté uznesenie zmeniť (a povoliť obnovu konania Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 6 Ro 206/2011), alebo uznesenie odvolacieho súdu spolu s prvoinštančným uznesením zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho

stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP a (zároveň) z § 421 CSP.

13. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, ako aj v zmysle § 421 CSP.

14. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

15. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

16. Vec prejednávajúci senát, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalovaného len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jeho dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

17. Dovoláním je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené prvoinštančné uznesenie zamietajúce návrh na obnovu konania z dôvodu nedodržania subjektívnej trojmesečnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania v zmysle ustanovenia § 230 ods. 1 O.s.p.

18. V danom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu.

18.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

18.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

18.4. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

19. Procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP vyvodzuje dovolateľ z toho, že výrok napadnutého rozhodnutia nie je dostatočne odôvodnený a samotné odôvodnenie rozhodnutia je nejasné a nepresvedčivé. Podľa názoru dovolateľa súd nejasne a sčasti nezrozumiteľne interpretoval skutkové tvrdenia účastníkov a vypočutých svedkov v rozpore s vykonaným dokazovaním a na takejto interpretácii založil svoje skutkové a právne závery. Odvolaciemu súdu vytkol aj to, že nevykonával opakovaný výsluch navrhovaných svedkov (ktorí boli vypočutí súdom prvej inštancie).

19.1. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že dovolateľom namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (viď sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

19.2. Na záse, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré

nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

19.3. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa žalovaný domáhal, čo uvádzal žalobca, z ktorých skutočností a dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil a ako vec právne posúdil. Citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

19.4. Žalovaný zastáva názor, že procesnej vade konania uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ CSP došlo tiež tým, že súdy nevyhoveli jeho návrhu na doplnenie dokazovania zopakovaním výpovedí navrhnutých svedkov za účelom zistenia skutkového stavu, vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili, v dôsledku čoho dospeli k nesprávnym právnym záverom. Dovolací súd nepovažuje túto námietku za opodstatnenú. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania), nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

20. Ďalšia námietka dovolateľa sa týka právneho posúdenia veci. Pokiaľ dovolateľ namieta, že súdy pri rozhodovaní o návrhu na obnovu konania zaujali nesprávny záver o nedodržaní subjektívnej trojmesečnej lehoty na podanie návrhu v zmysle § 230 ods. 1 O.s.p. ako aj o nenaplnení dôvodu obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p., treba jeho námietky z hľadiska obsahového považovať za námietky netýkajúce sa procesného postupu súdov (v zmysle procedúry prejednávania veci); ide tu o námietky týkajúce sa právneho posúdenia (právných záverov súdov), na ktorom súdy založili svoje rozhodnutia. Najvyšší súd už ale podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

20.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

20.2. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania. Žalovaným vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď judikát R 24/2017).

21. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Vzhľadom na to jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

22. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.